

Dom i forenede sager C-177/19 P Tyskland – Ville de Paris m.fl. mod
Kommissionen,
C-178/19 P Ungarn – Ville de Paris m.fl. mod Kommissionen og C-179/19 P
Kommissionen mod Ville de Paris m.fl.

Presse og Information

**Domstolen ophæver Rettens dom, hvorved Kommissionens forordning om
fastsættelse af emissionsværdier for prøvninger ved faktisk kørsel med nye lette
køretøjer delvist var blevet annulleret**

*Eftersom byerne Paris, Bruxelles og Madrid ikke var umiddelbart berørt af denne forordning, skulle
de søgsmål, som disse byer havde anlagt med påstand om annulation af denne forordning,
afvises fra realitetsbehandling*

Med vedtagelsen af direktiv 2007/46¹ har EU-lovgiver fastsat en harmoniseret ramme for godkendelse af motorkøretøjer med henblik på at lette registreringen, salget og ibrugtagningen af køretøjerne inden for Unionen. I forbindelse med »Dieselgate«-skandalen indførte Europa-Kommissionen en prøvningsprocedure for emission under faktisk kørsel (real driving emission, herefter »RDE«)² fra lette personbiler og lette erhvervskøretøjer, der er typegodkendt i overensstemmelse med den gældende lovgivning³, med henblik på bedre at afspejle de målte emissioner ved kørsel i trafikken. Kravene til RDE-prøvningsproceduren blev efterfølgende suppleret ved Kommissionens forordning 2016/646⁴, som fastsætter emissionsværdier for nitrogenoxid, der ikke må overskrides under prøvningerne (herefter »den omtvistede forordning«).

Ville de Paris, Ville de Bruxelles og Ayuntamiento de Madrid (herefter »de indstævnte byer«) anlagde hver især sag med påstand om annulation af den omtvistede forordning, for så vidt som den var til hinder for, at de kunne fastsætte begrænsninger for kørsel med personbiler under hensyn til de forurenende emissioner, som disse udleder. Kommissionen fremsatte formalitetsindsigelser mod de nævnte søgsmål og gjorde gældende, at de indstævnte byer ikke var umiddelbart berørt af den omtvistede forordning som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF.

Retten tog imidlertid disse søgsmål delvist til følge, idet den fastslog, at de indstævnte byer var umiddelbart berørt af den omtvistede forordning⁵. Ud fra en fortolkning af direktiv 2007/46⁶, i hvilken sammenhæng den omtvistede forordning indgår, fandt Retten nærmere bestemt, at den omtvistede forordning skulle anses for en regelfastsættende retsakt, som ikke indeholder gennemførelsesforanstaltninger, der umiddelbart berører disse byers normative beføjelser til at regulere biltrafikken.

I forbindelse med appeller iværksat af Forbundsrepublikken Tyskland (sag C-177/19 P), Ungarn (sag C-178/19 P) og Kommissionen (sag C-179/19 P) ophæver Domstolen Rettens dom, idet den i

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/46/EF af 5.9.2007 om fastlæggelse af en ramme for godkendelse af motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil samt af systemer, komponenter og separate tekniske enheder til sådanne køretøjer (»rammedirektiv«) (EUT 2007, L 263, s. 1).

² Kommissionens forordning (EU) 2016/427 af 10.3.2016 om ændring af forordning (EF) nr. 692/2008 med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervskøretøjer (Euro 6) (EUT 2016, L 82, s. 1).

³ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2007 af 20.6.2007 om typegodkendelse af motorkøretøjer med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervskøretøjer (Euro 5 og Euro 6), om adgang til reparations- og vedligeholdelsesinformationer om køretøjer (EUT 2007, L 171, s. 1).

⁴ Kommissionens forordning (EU) 2016/646 af 20.4.2016 om ændring af forordning (EF) nr. 692/2008 med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervskøretøjer (Euro 6) (EUT 2016, L 109, s. 1).

⁵ Dom af 13.12.2018, Ville de Paris, Ville de Bruxelles og Ayuntamiento de Madrid mod Kommissionen, sag [T-339/16](#), [sag T-352/16](#) og [sag T-391/16](#) (jf. ligeledes [pressemeldelse nr. 198/18](#)).

⁶ Artikel 4, stk. 3, i direktiv 2007/46.

denne forbindelse præciserer begrebet »person, der er umiddelbart berørt« som betingelse for at antage et annullationssøgsmål, der er anlagt af en regional enhed i en medlemsstat til prøvelse af en EU-retsakt, til realitetsbehandling.

Domstolens bemærkninger

Domstolen bemærker indledningsvis, at en regional eller lokal myndighed, der har status som juridisk person, i lighed med fysiske og juridiske personer udelukkende kan anlægge et søgsmål til prøvelse af en EU-retsakt i den situation, hvor den henhører under et af de tilfælde, der er fastsat i artikel 263, stk. 4, TEUF⁷, og i hvilken forbindelse det kræves, at den pågældende person eller enhed er umiddelbart berørt af den pågældende retsakt. For at en indenstatslig enhed kan være umiddelbart berørt af den anfægtede retsakt, skal to betingelser kumulativt være opfyldt. For det første **skal den anfægtede foranstaltning umiddelbart have indvirkning på disse enheders retsstilling**, og for det andet må foranstaltningen ikke overlade et skøn til adressaterne, der skal gennemføre den.

Derefter undersøger Domstolen, om artikel 4, stk. 3, andet afsnit, i direktiv 2007/46, hvorefter »[medlemsstaterne] ikke [må] forbyde, begrænse eller hindre registrering, salg, ibrugtagning af eller kørsel på vej med køretøjer, [...] hvis de opfylder kravene i direktivet«, faktisk var til hinder for, at de indstævnte byer kunne udøve deres beføjelser til at regulere kørsel med personkøretøjer med henblik på at nedbringe forureningen, og om disse byer, henset til forholdet mellem denne bestemmelse og den omtvistede forordning, dermed skulle anses for at være umiddelbart berørt af denne forordning. Med henblik herpå fortolker Domstolen den pågældende bestemmelse i lyset af dens ordlyd, den sammenhæng, hvori den indgår, de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af, samt de relevante elementer, der vedrører dens tilblivelseshistorie.

Hvad angår ordlyden af artikel 4, stk. 3, andet afsnit, i direktiv 2007/46 og navnlig forbuddet mod at begrænse »kørsel på vej« med visse af de heri nævnte køretøjer præciserer Domstolen, at denne bestemmelse ikke kun omfatter kørsel med køretøjer på en medlemsstats område, men også andre aktiviteter, såsom registrering, salg og ibrugtagning af køretøjer. Sådanne begrænsninger indebærer en generel hindring for adgangen til markedet for køretøjer.

Hvad angår den sammenhæng, hvori denne bestemmelse indgår, bemærker Domstolen, at **de forpligtelser, der pålægges medlemsstaterne** i henhold til direktiv 2007/46, **vedrører markedsføringen af motorkøretøjer og ikke den kørsel, der senere foretages hermed**. Domstolen konstaterer i øvrigt, at mens dette direktivs artikel 4, stk. 3, andet afsnit, fastsætter en negativ forpligtelse, som er til hinder for, at medlemsstaterne kan forbyde, begrænse eller hindre kørsel på vej med køretøjer, der opfylder kravene i direktivet, indeholder denne bestemmelses første afsnit en positiv forpligtelse, der giver medlemsstaterne mulighed for at registrere og tillade salg og ibrugtagning af disse køretøjer, uden at nævne kørsel på vej. I modsætning til den af Retten anlagte fortolkning kan rækkevidden af den negative forpligtelse således ikke være bredere end rækkevidden af den positive forpligtelse, idet ordlyden af disse to afsnit supplerer hinanden. Endelig bemærker Domstolen, at de indstævnte byer ikke havde beføjelser til at typegodkende køretøjer.

Hvad angår det mål, der forfølges med direktiv 2007/46, består dette i at indføre en ensartet procedure for typegodkendelse af nye køretøjer og dermed i at etablere det indre marked og sikre, at det fungerer korrekt, samtidig med at en høj grad af trafiksikkerhed sikres ved en fuldstændig harmonisering af de tekniske krav vedrørende bl.a. køretøjers fremstilling.

Tilblivelseshistorien bag artikel 4, stk. 3, andet afsnit, i direktiv 2007/46 viser i øvrigt, at forbuddet mod at hindre »kørsel på vej« med visse køretøjer ikke har haft til formål at udvide anvendelsesområdet for lovgivningen om typegodkendelse af køretøjer, men alene at undgå, at

⁷ Artikel 263, stk. 4, TEUF bestemmer følgende: »Enhver fysisk eller juridisk person kan på det grundlag, der er omhandlet i stk. 1 og 2, indbringe klage med henblik på prøvelse af retsakter, der er rettet til vedkommende, eller som berører denne umiddelbart og individuelt, samt af regelfastsættende retsakter, der berører vedkommende umiddelbart, og som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger.«

medlemsstaterne omgår forbuddet mod at hindre adgangen til markedet for køretøjer, der er i overensstemmelse med den gældende lovgivning.

Ifølge Domstolen **indebærer den af Retten anlagte fortolkning, at artikel 4, stk. 3, andet afsnit, i direktiv 2007/46 tillægges en bred rækkevidde med henblik på at understøtte konklusionen om, at denne bestemmelse er til hinder for visse lokale begrænsninger på trafikområdet, der bl.a. har til formål at beskytte miljøet.** En sådan fortolkning er hverken forenelig med den sammenhæng, hvori denne bestemmelse indgår, formålene med den lovgivning, som den indgår i, eller den nævnte bestemmelses tilblivelseshistorie.

Domstolen konkluderer derfor, at **Retten begik en retlig fejl, da den fastslog, at den omtvistede forordning berørte de indstævnte byer umiddelbart** som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF.

Som svar på de indstævnte byers overvejelser med hensyn til muligheden for, at der anlægges et traktatbrudssøgsmål mod en af de medlemsstater, som de henhører under, for tilsidesættelse af den omtvistede forordning, fremhæver Domstolen, at **vedtagelse af forskrifter, som lokalt begrænser kørsel med visse køretøjer, med henblik på at beskytte miljøet, ikke kan være i strid med det forbud, der er fastsat i den omtvistede forordning**, hvilket indebærer, at den ikke kan have en direkte indvirkning på muligheden for, at der anlægges et traktatbrudssøgsmål.

På baggrund af det ovenstående **ophæver Domstolen den appellerede dom** og finder, at sagen var moden til påkendelse, **idet den som følge heraf træffer afgørelse om at afvise de af de indstævnte byer anlagte annulationssøgsmål.**

Bemærkning: En dom eller kendelse afsagt af Retten kan appelleres til Domstolen. Appellen er begrænset til retlige spørgsmål og har principielt ikke opsættende virkning. Såfremt den kan antages til realitetsbehandling og er begrundet, ophæver Domstolen Rettens afgørelse. I tilfælde af, at sagen er moden til afgørelse, kan Domstolen selv træffe endelig afgørelse i tvisten. I modsat fald hjemviser Domstolen sagen til Retten, der er bundet af den afgørelse, som Domstolen træffer i appelsagen.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

Billeder fra domsafsigelsen er tilgængelige via »[Europe by Satellite](#)« ☎ (+32) 2 2964106